

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. Търговище, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЙОРДАН П. ИВАНОВ

Членове: ЯВОР ПЛ. ТОМОВ
БОРИС Д. ЦАРЧИНСКИ

при участието на секретаря ИРИНА П. ВАСИЛЕВА
в присъствието на прокурора Д. П. С.
като разгледа докладваното от БОРИС Д. ЦАРЧИНСКИ Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20233500600321 по описа за 2023
година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 313 и сл. НПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба от адвокат Д. П. – защитник на подсъдимия С. В. Н. против Присъда № 29 от 04.07.2023 г., постановена по НОХД № 221/2023 г. по описа на Районен съд – Търговище, IV състав.

С нея съдът е признал подсъдимия С. Н. за виновен в това, че на 22.12.2021 г. в гр. Търговище, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Нисан – Микра“, ДК № Т 8190 ХТ, по ул. „В. Петлешков“ и при последващо извършване на маневра „завой надясно“ към светофарите с бул. „Трайко Китанчев“ нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 116, чл. 119, ал. 1 и ал. 4 от ЗДвП и чл. 6, т. 1 от ЗДвП и по непредпазливост причинил средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК на М. Н. М. от гр. Търговище, изразяваща се в счупване на хирургичната шийка на лявата раменна кост с разместване на костните фрагменти, като Д.ието е извършено на пешеходна пътека, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, предложение последно, б. „а“, предл. второ, във вр. с ал. 1, б. „б“, предл. второ, във вр. с чл. 342, ал. 1, във вр. с чл. 129, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК му наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, изпълнението на което, на осн. чл. 66 от НК отложил с изпитателен

срок от три години.

Със същата присъда на основание чл. 343г НК, съдът наложил на подсъдимия Н. и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от една година и шест месеца, считано от влизане на присъдата в сила.

РС – Търговище е осъдил подс. Н. да заплати на Д. А. Н. разноските за адвокатско възнаграждение по делото в размер на 1400 лева.

Подс. Н. е осъден да заплати и по сметка на Окръжна прокуратура – Търговище сумата от 2447,04 лева, представляваща разноски за извършени експертизи в хода на досъдебното производство, както и по сметка на РС – Търговище сумата от 450,60 лева – разноски направени в хода на съдебното производство.

В жалбата си защитникът на подсъдимия сочи, че първоинстанционната присъда е незаконосъобразна, необоснована и постановена при съществено нарушение на процесуалните правила. Жалбоподателят моли да бъде признат за невиновен подсъдимият С. В. Н. и да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение, респ. да бъде отменена присъдата на Районен съд – Търговище и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

В допълнение към въззивната жалба от 18.10.2023 г., подадено в срока по чл. 320, ал. 4 НПК жалбоподателят адв. Д. П. излага подробни съображения против правилността на постановената присъда. Твърди, че е налице допуснато съществено процесуално нарушение на процесуалните правила от страна на районния съд при допускането на изменение на обвинението по реда на чл. 287 НПК. На следващо място, според адв. П. са налице множество противоречия между изготвените експертни заключения, както и между показанията на разпитаните по делото свидетели.

В съдебно заседание въззивната жалба се поддържа изцяло от адв. Д. П. и лично от подсъдимия и въззивник С. Н.. Защитникът моли подсъдимият да бъде оправдан по повдигнатото обвинение, като съдът приеме, че се касае за случайно Д.и.е. Счита също, че по делото не е доказано, че е налице причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и полученото телесно увреждане от пострадалата. Адв. П. счита, че е допуснато съществено процесуално нарушение от първоинстанционния съд, с оглед допуснатото изменение на обвинението. Алтернативно, ако съдът не приеме тези доводи, защитникът моли съдът да приеме, че наложените наказания са явно несправедливи и същите да бъдат определени към техния минимум.

Подсъдимият Н. поддържа казаното от защитника си. В последната си дума, подсъдимият моли за отмяна на наложеното му наказание.

Представителят на Окръжна прокуратура – Търговище счита, че подадената жалба е неоснователна, с изключение на поддържаната като последна алтернатива в жалбата несправедливост на наказанието „лишаване от право да управлява МПС“.

Въззивният съдебен състав, като обсъди доказателствената съвкупност, след преценка на съображенията и доводите, изложени от страните, както и

след цялостна преценка на правилността на обжалваната присъда, съгласно чл. 314, ал. 1 НПК, намери за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е възприел следната фактическа обстановка:

Подсъдимият С. В. Н. е правоспособен водач на моторно превозно средство, не е осъждан. Същият, към 22.12.2021 г. заемал длъжност „разследващ полицай“, при сектор „Разследване“ при Районно управление - Омуртаг, т.е. бил е държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

На 22.12.2021 г., около 08:30 часа в гр. Търговище подсъдимият управлявал МПС - л.а. „Нисан“, модел „Микра“, ДКН Т8190ХТ, зелен на цвят по ул. „Васил Петлешков“. Времето било ясно и светло, пътното платно било мокро.

По същото време и в този район на гр. Търговище свидетелките М. Н. М. и майка ѝ св. Д. А. Н. се движили пеша по тротоара от страната на аптека „Медика“ по бул. „Сюрен“ в посока от кв. „Запад“, гр. Търговище към центъра на града. Сигналили до първата пешеходна пътека, находяща се на кръстовището на бул. „Сюрен“ и ул. „Васил Петлешков“ (според ЗДвП на кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение). Кръстовището не било регулирано със светофарна уредба. Пешеходната пътека била тип „зебра“. Огледали се. Няколко движещи се автомобили и двете жени, хванати за ръка, тръгнали със спокоен ход да пресичат по пешеходната пътека, вървейки в посока към сградата на ОД на МВР, гр. Търговище.

В този момент подсъдимият не спрял на знак „Б2 – Стоп“ - „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“, а предприел маневра „завой надясно“ към светофарите с бул. „Трайко Китанчев“. В това време двете свидетелки пресичали от дясно наляво спрямо посоката на движение на лекия автомобил. Видимостта към тях на подсъдимия била не по-малка от 30 м., но въпреки това той не възприел намиращите се вече на пешеходната пътека пешеходки, не ги пропуснал, с което нарушил чл. 116 от ЗДвП - „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците...“; чл.119, ал. 1 от ЗДвП – „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“; чл.119, ал. 4 от ЗДвП - „Водачите на завиващите нерелсови пътни превозни средства са длъжни да пропуснат пешеходците“ и от това последвал удар между предна дясна част на л.а. „Нисан Микра“ и лява част под масовия център на тялото на св. Д. Н.. В резултат на удара, тялото на св. Д. Н. било отхвърлено напред и вдясно от МПС, където паднало върху терена, от което пострадалата М. М. стояща и хваната в този момент до нея била повлечена и също паднала на земята и ударила лявото си рамо. Мястото на удара се намирало по широчина на пътното платно - около 1,5 м. до 1,8 м. вляво от десния бордюр, считано по посока към светофарите на кръстовището с бул. „Трайко Китанчев“ на пешеходната пътека.

След удара подсъдимият веднага спрял, излязъл от автомобила и

помогнал на пешеходките да се изправят. Попитал ги дали са добре, предложил им помощ, а те още под въздействие на случилото заявили, че са добре, като св. М. М. съобщила, че има болки в лявата ръка, в областта на рамото. На този разговор присъствал и св. Св. Д., който бил случаен минувач. Поради това свидетелките се прибрали в дома си, а подс. Н. продължил пътя си.

Няколко часа по-късно пострадалата М. М. се почувствала зле и към 13 ч. на същия ден отишла на преглед в МБАЛ - Търговище, където било установено, че имала счупена ключица на лявата ръка и за случая бил подаден сигнал в РУ - Търговище.

В МБАЛ - Търговище била прегледана и майката на пострадалата - Д. Н., за която били установени наранявания по ляв долен крайник.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция съдът назначи допълнителна съдебна автотехническа експертиза, от която се установява, че при спиране на управлявания от подсъдимия автомобил и потегляне на същия при извършване на маневра десен завой от ул. „Васил Петлешков“ в посока към бул. „Сюрен“ и светофарите с бул. „Трайко Китанчев“ опасната зона за спиране за конкретните пътни и метеорологични условия и скорост е 6,59 м.

Настоящият състав счита, че първостепенният съд на базата на задълбочен анализ на събраните и приложени доказателства и в изпълнение на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 НПК, е достигнал до задълбочени и обосновани правни изводи досежно обстоятелството, че е доказано по един безспорен и категоричен начин от субективна и обективна страна, че подсъдимият е извършил престъплението за което е обвинен. Всички доказателства са анализирани от първоинстанционния съд, поотделно и в тяхната взаимовръзка. В съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК, в мотивите към присъдата са изложени подробни съображения относно кредитирането на гласните и писмени доказателства. Според ТОС, по отношение на тази част от съдебния акт към първостепенния съд не могат да бъдат отправени упреци във връзка с установяването на релевантните факти, тъй като задълженията му по разкриване на обективната истина са изпълнени отговорно и фактическата обстановка на Д.ието е очертана в нужния обем. ТОС изцяло възприема аргументирания анализ на доказателствените източници, подробно изложен в мотивите към присъдата, относно кредитирането на показанията на разпитаните по делото свидетели и фактите изведени от тези разпити, приетите експертизи, и приобщените чрез прочитане писмени доказателства.

Търговищкият окръжен съд извърши на основание чл. 13, 14, 18 и 107, ал. 3 и 5 НПК проверка и анализ на всички релевантни доказателства, събрани в наказателното производство.

В тази връзка е необходимо да се посочи, че когато се изразява съгласие с доказателственият анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста (решение № 181/12 г. на ВКС I

н.о.; решение № 372/2012 год. на ВКС III н.о.; решение № 513/2013 год. на ВКС I н.о.; решение № 371/2016 год. на ВКС III н.о.).

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице – адвокат Д. П. – защитник на подсъдимия С. Н., в срока по чл. 319, ал. 1 НПК, отговаря на изискванията по чл. 320 НПК, поради което същата се явява допустима.

Настоящият състав счита, че така подадената жалба, разгледана по същество, е частично основателна по следните съображения:

Правилен, обоснован и законосъобразен е изводът на РС - Търговище, че от събраните по делото доказателства може и следва да се направи безспорен извод за осъществено от страна на подсъдимия Н. престъпление по чл. 343, ал. 3, предложение последно, б. „а“, предл. второ, във вр. с ал. 1, б. „б“, предл. второ, във вр. с чл. 342, ал. 1, във вр. с чл. 129, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, и в този смисъл правилно подсъдимият е признат за виновен и осъден на основание чл. 303, ал. 2 от НПК.

РС е положил максимални усилия за установяване на обективната истина, като е събрал всички възможни доказателства. След като е събрал тези доказателства, съдът е подложил същите на внимателен анализ в мотивите си, и стигнал до извода, че извършител на престъплението е именно подсъдимият С. Н., извод, който настоящият състав напълно споделя. Въззивният съдебен състав няма повторно да преповтаря посоченото в мотивите защо съдът е кредитирал част от показанията на разпитаните свидетели, а други е отхвърлил, тъй като посоченото в мотивите напълно споделя.

На основание чл. 107, ал. 5 от НПК въззивният състав отново подложи на анализ събраните по делото доказателства, относно всички правнорелевантни факти и обстоятелства, както и авторството на деянието.

Възраженията в жалбата, че обжалваната присъда е неправилна, незаконосъобразна, необоснована и постановена при съществени процесуални нарушения са неоснователни. При постановяването на присъдата си, РС - Търговище е изложил обстояйни и детайлни мотиви, съобразил е всички доказателства по делото. В мотивите си е отделил спорните от безспорните факти, и кои доказателства обосновават тези изводи. При постановяване на присъдата, първоинстанционният съд е обсъдил в детайли заключенията на вещите лица по назначените експертизи, показанията на разпитаните свидетели, както и всички останали събрани писмени доказателства.

По отношение на направените с жалбата, допълненията към нея и в хода на съдебните прения възражения, настоящият съдебен състав намира следното:

На първо място, защитникът на подсъдимия твърди, че в настоящия случай следва да се приеме, че е налице случайно Д.ие, доколкото не е било във възможностите на подсъдимия Н. да предотврати настъпването на ПТП.

Това възражение е неоснователно. Случайното Д.ие е уредено в чл. 15 от НК и според същия текст Д.ието не е виновно, когато деецът не е бил длъжен или в конкретната ситуация не е могъл да предвиди настъпването на общественотоопасните последици от Д.ието. Точното тълкуване на правната норма на чл. 15 НК означава, че деецът не е могъл да предвиди общественотоопасните последици по време, когато той все още е могъл да ги предотврати. В конкретния случай подсъдимият като водач на моторно превозно средство сам се е поставил в невъзможност да спре управляваната от него лека кола поради допуснати нарушения на ЗДвП, а именно нарушения на чл. 116, чл. 119, ал. 1 и 4, както и чл. 6, т. 1 от ЗДвП. В този смисъл е и Решение № 767 от 11.11.1991 г. по н. д. № 648/1991 г., I н. о. на ВС. Подсъдимият е следвало да спре на знак „Б2 – Стоп“ - „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“ на кръстовището на ул. „Васил Петлешков“ с бул. „Сюрен“ преди да предприема маневра завой надясно. Вместо това, подсъдимият само намалил скоростта и предприел маневра завой надясно към светофарите на кръстовището с бул. „Трайко Китанчев“. Неспирането на стоп линията е довело до невъзможността той да възприеме навреме двете пешеходки – св. Н. и М. и да спре преди настъпването на удара между управлявания от него автомобил и св. Д. Н. или дори да се размине с пресичащите на пешеходна пътека пътното платно пешеходки без да настъпи удар.

На следващо място, защитата счита, че не е налице причинно-следствена връзка между настъпилото ПТП и полученото телесно увреждане. Съдът намира, че в случая не са налице обстоятелства, които да прекъсват тази причинно-следствена връзка. Безспорно съприкосновение между управлявания от подсъдимия автомобил и пострадалата св. М. не е имало. Такова обаче е настъпило с майка ѝ – св. Д. Н.. Настоящият съдебен състав възприема приетия от вещото лице механизъм на причиняване на увреждане по назначената първоначална и допълнителни съдебно медицински експертизи (СМЕ), според който при удара между автомобила, управляван от подсъдимия и св. Н., св. М. е била повлечена от майка си, с оглед на това че двете са се държали за ръце и М. е паднала на земята и при удара си е счупила лявата раменна кост. Макар от допълнителната съдебна видеотехническа експертиза (СВТЕ) да не се установява дали двете пешеходки са се държали за ръце по време на настъпването на ПТП, то следва да се посочи, че през целия видеозапис те се движат една до друга. Също така от събраните доказателства безспорно се установява, че при настъпването на ПТП и двете пешеходки са паднали на земята. Противоречи на правилата на формалната и житейска логика, точно в същия момент, в който подсъдимият е ударил с автомобила си св. Н., св. М. М. да се е подхлъзнула и да е паднала на заледеното пътното платно. На следващо място, по делото не се установи, че пътното платно и по-конкретно настилката на процесната пешеходна пътека, на която са пресичали двете пешеходки да са били заледени. Не са налице доказателства, с оглед на които да се приеме, че процесното увреждане е настъпило в по-късен момент същият ден след процесното ПТП и то в резултат на падане на заледен терен или на самонараняване от страна на

пострадалата св. М.. Според настоящия съдебен състав именно в резултат на падането настъпило след удара между управлявания от подс. Н. автомобил и св. Д. Н., както и повличането на св. М. в резултат на този удар, е настъпила процесната средна телесна повреда и това не се опровергава от събраните по делото доказателства. Поведението на подсъдимия е в пряка причинно-следствена връзка с телесните увреждания на св. М. или с други думи казано – ако подсъдимият не бе ударил св. Н. с автомобила си, то св. Н. е нямало да повлече св. М. и тя да падне на земята и при удара да си счупи лявата раменна кост.

На следващо място, защитата сочи, че е налице допуснато съществено процесуално нарушение на съдопроизводствените правила от първостепенния съд, с оглед допуснатото изменение на обвинението по чл. 287, ал. 1 НПК, доколкото всички налични фактически обстоятелства по делото са били известни още на досъдебното производство и на съдебното следствие не са събрани абсолютно никакви доказателства, които да позволят правилно да се измени обвинението и същото да бъде прието от съда. Това възражение е неоснователно. Няма спор, че прокуратурата осъществява функцията на обвинението и същата е в правото си във всеки един момент до приключване на съдебното следствие пред първоинстанционния съд да поиска изменение на обвинението, като промени или фактите, или правото. Това право на прокуратурата не може да бъде отказано (контролирано) от съда. Съдът единствено следва да прецени дали действително се прави изменение на обвинението и се произнася по допускането му с определение. В действителност в НПК в периода 2006-2010 г. съществуваше ограничение за изменение на обвинението, като това ограничение беше обвързаното с това дали на прокуратурата са й били известни тези обстоятелства, за които се иска изменение на обвинението (виж чл. 287. Обн. - ДВ, бр. 86 от 2005 г., в сила от 29.04.2006 г.), но това ограничение обаче е отпаднало с изм. - ДВ, бр. 32 от 2010 г., в сила от 28.05.2010 г. В подкрепа на това е и Решение № 156/01.07.2015 г. по н.д. № 355/2015 г. на III н.о. на ВКС, в което е посочено – „Възможността прокуратурата да измени обвинението, като промени или фактите или правото, е предвидена в разпоредбата на чл. 287 от НПК. Когато това право бъде упражнено съдът е компетентен единствено да прецени дали действително се прави изменение на обвинението и ако е така, го допуска с нарочен съдебен акт. За съда не съществува възможност да се противопостави на своевременно направено искане за промяна на рамките на обвинението или да влияе за упражняване на това правомощие от страна на прокурора.“.

Допускайки изменение на обвинението първоинстанционният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до ограничаване правата на подсъдимия и в частност правото на подсъдимия да научи в какво престъпление е обвинен. Не е нарушено и правото на подсъдимия да подготви защитата си по обвинението, доколкото след допускането на изменението, съдът е отложил разглеждането на делото, с оглед подготовката на защитата на подсъдимия по измененото обвинение.

Защитникът на подсъдимия адв. П. твърди също така, че са налице множество противоречия между събраните доказателства, с оглед и липсата

на протокол за оглед на произшествието, като тези противоречия според защитата следва да се тълкуват в полза на подсъдимия. Съдът намира това възражение за неоснователно.

На първо място по отношение на липсата на протокол за оглед на местопроизшествието, следва да се посочи, че съгласно чл. 123, ал. 1, т. 2 от ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора да уведоми компетентната служба на Министерството на вътрешните работи и да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи. В процесния случай, подсъдимият е бил участник в ПТП, при което е настъпил удар между управляваното от него МПС и св. Д. Н., като вследствие на удара е пострадала и св. М. М.. При това положение, независимо, че двете свидетелки са отказали да им бъде оказана помощ от подсъдимия и са му заявили, че нямат наранявания, то подсъдимият по силата на цитираната разпоредба не е следвало да напуска мястото на произшествието. Напускайки го, той е осъществил бягство от местопроизшествието. За да е налице бягство от местопроизшествието, е без значение дали подсъдимият е знаел за причинени съставомерни имуществени вреди и какви са били те, а е било от значение само дали е съзнавал, че е настъпил пътен инцидент с негово участие. В този смисъл са Решение № 552 от 07.10.1983 г. по н. д. № 502/1983 г., III н. о. на ВС и Решение № 200 от 22.06.1994 г. по н. д. № 204/1994 г., III н. о. на ВС.

Бягството от местопроизшествието е квалифициращо обстоятелство, предвидено в престъпния състав на чл. 343, ал. 3 НК, но доколкото то не е посочено като такова в повдигнатото с обвинителния акт обвинение, т.е. за този квалифициращ признак липсва повдигнато обвинение на подсъдимия, то първоинстанционният съд не имал правомощието да го съобрази. Такова правомощие няма и настоящият съд и с оглед на забраната за отежняване на положението на подсъдимия (*reformatio in pejus*).

При това положение, възраженията на защитата за липса на оглед на произшествие и оттам наличието на противоречия от останалите доказателства относно конкретната обстановка при настъпването на ПТП – къде е настъпил удара между лекия автомобил и св. Н., каква са били метеорологичните условия и пътната настилка, какви са били конкретните условия на видимост, имало ли е ограничения на видимостта за подсъдимия, идвайки от ул. „Васил Петлешков“ към процесното кръстовище и т.н. са ирелевантни. Това е така, защото именно заради неправомерното поведение на подсъдимия Н., който е следвало да остане на местопроизшествието и да изчака пристигането на органите на МВР, липсва изготвен протокол за оглед на местопроизшествието и поради това не са били събрани доказателства още тогава за конкретните условия при настъпването на ПТП. С отправените многократно възражения, както в първоинстанционното, така и в настоящото производство подсъдимият твърди, че е налице доказателствен дефицит и черпи права от собственото си неправомерно поведение – не е сигнализирал органите на МВР за настъпилото ПТП.

Независимо от казаното дотук съдът обсъди направените от защитата възражения относно събраните по делото доказателства и твърдените противоречия между тях:

Защитата излага подробни съображения относно необосноваността на заключенията по изготвените автотехнически експертизи. На първо място, според защитника на подсъдимия изчисленията за скоростта и разположението на пешеходките при пресичането на пътното платно е погрешно, доколкото според вещото лице, св. М. М. се е намирала пред майка си св. Д. Н. непосредствено преди сблъсъка. Действително, изчисленията на вещото лице се базират изцяло на това, че св. М. е по-млада от другата свидетелка и поради това скоростта ѝ на движение е по-бърза. В тази част заключенията по първоначалната и допълнителната съдебно автотехнически експертизи (САТЕ) не следва да се кредитират, доколкото от показанията на св. М. (приобщени чрез прочитането им по реда на чл. 281, ал. 5, във вр. с ал. 1, т. 4, пр. 2) и св. Н. (разпитана непосредствено от първоинстанционния съд) се установява, че разстоянието между двете свидетелки е било минимално, доколкото същите са били хванати за ръце в момента на удара на св. Н. с автомобила. На второ място, според защитата вещото лице по САТЕ не е взело предвид показанията на метеорологичната справка при изчисленията си, като е приело, че е налице мокра/влажна настилка. Това възражение е неоснователно, доколкото вещото лице правилно е приело, че настилката е била влажна, а не заледена, доколкото не са налице доказателства по делото пътната настилка да е била заледена и съответно това да е оказало влияние на опасната зона за спиране на автомобила. В изисканата метеорологична справка (том 3, л. 92-98 ДП № 49/2021 г. на ОСлО при ОП – Търговище) не са налице данни за това дали пътната настилка е била заледена или не.

На следващо място, според адв. П. вещото лице необосновано е посочило, че подсъдимият е имал пряка видимост към двете пешеходки на разстояние не по-малко от 30 метра, а също и че паркираните автомобили от дясната страна по посока на движение на МПС по ул. В. Петлешков в близост до кръстовището не са ограничили пряката видимост на водача към пешеходната пътека. По отношение на разстоянието, от което според вещото лице подсъдимият е имал видимост следва да се посочи, че същото представлява пряка геометрична видимост, изчислена от стоп линията, на която вещото лице приема, че подсъдимият е бил спрял. Установено е по делото обаче и не се оспорва, че подсъдимият не е спрял на стоп линията на кръстовището. При това положение следва да се приеме, че ако подсъдимият е бил спрял на стоп линията, то той е щял да има видимост към намиращия се от дясната му страна тротоар на бул. „Сюрен“ и е можел да възприеме движещите се по него пешеходци на разстояние от 30 метра. Противоположното твърдение на защитата, че при спирането на стоп линията, водачът не би имал видимост към тротоара не отговаря на действителното положение, видно и от приложените снимки на кръстовището към заключението по допълнителната САТЕ (л. 87 от НОХД № 221/2023 г. на РС – Търговище), за което не се оспорва, че разположението на знаците и пътната маркировка отговаря на действителното. Същото се потвърждава и от

заклучението по допълнителната СВТЕ (том 3, л. 10-12 от ДП).

Неспирането на стоп линията от страна на подсъдимия е довело до това да намали възможността му да възприеме движещите се по тротоара и впоследствие предприели пресичане на пътното платно пешеходци. Евентуалното спиране на стоп линията от страна на подсъдимия е щяло да му даде повече време за реакция освен за възприемането на опасността от пешеходци, които да пресичат на пешеходната пътека, а също и за реакция от негова страна, за спиране на автомобила преди достигането му до процесната пешеходна пътека. Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че неспирането на управлявания от подсъдимия автомобил на знак „Б2 – Стоп“ - „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“ е в пряка причинно-следствена връзка с травматичните увреждания на св. М. М..

По отношение на това дали е имало паркирани автомобили по посока на движението на подсъдимия от дясната му страна на ул. „Васил Петлешков“ следва да се посочи, че по делото не са налице категорични данни дали е имало такива и как са били разположени. Вещото лице по изготвените СВТЕ заявява в съдебно заседание (л. 59 от НОХД № 221/2023 г. на РС – Търговище), че на видеозаписите не се вижда предмет, който да ограничава видимостта между лекия автомобил и пешеходците. Вещото лице по изготвените от него САТЕ заявява, че в хода на ДП не се установява предмет, който да пречи на видимостта на пешеходците – л. 60 от делото. Използваната от вещото лице снимка от Гугъл мапс на кръстовището при изготвянето на заключението (л. 87 от НОХД № 221/2023 г. на РС – Търговище) макар да не показва какво е било разположението на паркираните автомобили в процесния случай, показва къде би могло да е имало такива. Автомобили е можело да бъдат паркирани свободно в пространството преди започването на тротоара. Дори да се приеме, че цялото пространство гледано по посока на движението на подсъдимия по ул. „В. Петлешков“ от дясната му страна да е било заето от паркирани автомобили, то при евентуално спиране на стоп линията, той е имал видимост към процесния тротоар и пешеходна пътека, доколкото спрените автомобили са били останали вдясно и зад автомобила му. Видимостта му към тротоара и най-вече към пешеходната пътека не е имало как да бъде ограничена от паркирани автомобили освен ако такива не е имало и на самия тротоар, а не само на разграниченото предблоково място за паркиране. Несъмнено обаче, ако е имало паркиран автомобил на тротоара това е щяло да бъде възприето и от пострадалите свидетели, доколкото е щяло да бъде непосредствено до процесната пешеходна пътека. Наличието на паркиран автомобил/и на тротоара би се виждало и на приобщените видеозаписи, а оттам е щяло да бъде възприето и от вещото лице по изготвените СВТЕ, но такива данни няма.

На следващо място, според адв. П. по делото е останало неизяснено разположението на двете пешеходки върху самия тротоар при движението им по него, а също и разположението им върху пешеходната пътека. По делото безспорно е установено, че св. Н. и св. М. са пресекли процесното кръстовище на пешеходната пътека, като сблъсъкът с автомобила на подсъдимия е настъпил именно докато са били на същата пътека. Това е

видно от снетите фотоснимки от видеозаписа от вещото лице по СВТЕ в досъдебното производство (ФК № 8-11, находящи се на л. 90 от том 1 от ДП). Точното разположение върху тротоара преди пресичането на пешеходците и при предприемането на пресичането на пешеходната пътека не би могло да бъде изчислено, а и установяването на същото не би било от значение, доколкото е установено, че сблъсъкът е настъпил между св. Н. и управлявания от подсъдимия автомобил на пешеходната пътека.

На следващо място, защитникът на подсъдимия цитира показанията на св. Н., М. и Д., като сочи множество противоречия в техните показания относно разположението на двете пешеходки при удара, описанието на метеорологичните условия, описанието на заявените болки и оказаната помощ. Въззивният съдебен състав споделя изводите на първоинстанционния съд, според които са налице известни противоречия в показанията на свидетелите. Тези противоречия обаче на първо място, не са съществени. На следващо място, те най-вероятно се дължат на изминалия период от време от злополуката, както и на състоянието им при настъпването на злополуката. Противоречията в показанията на свидетелите се преодоляват и изясняват от останалия събран доказателствен материал. По отношение на разположението на двете пешеходки при удара, както и движението им преди това, същото се установява от заключението по първоначалната СВТЕ и цитираните по-горе снети фотоснимки от видеозаписа. Относно описанието на метеорологичните условия, данни за действителните такива се съдържат както в метеорологичната справка на НИМХ към БАН, така и в първоначалната СВТЕ. По отношение на заявените болки, както и мястото на настъпилите увреждания (например дали св. М. е изпитала болка в лявото или в дясното рамо), същите са изяснени от вещото лице по първоначалната и допълнителната СМЕ, които са приети и кредитирани от съда.

По направеното оплакване в жалбата за несправедливост на наложените наказания:

По отношение на наложеното наказание „лишаване от свобода“, настоящият състав счита, че същото в срок от една година, отложено с изпитателен срок от 3 години е справедливо и законосъобразно. При индивидуализацията му първоинстанционният съд е отчетел смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Съдът правилно е обсъдил и отчетел степента на обществена опасност на Д.ието и на дееца, като е съобразил, че към датата на извършване на Д.ието е бил неосъждан и с добри характеристични данни, а също и поведението му след произшествието насочено към съдействие на пострадалите пешеходки. Като отегчаващо отговорността обстоятелство, съдът е отчетел единствено регистрираните предходни нарушения на правилата за движение по пътищата извършени от подсъдимия. Съобразявайки горното, настоящият съдебен състав счита, че наложеното от първоинстанционния съд наказание по вид и размер на подсъдимия напълно отговаря на целите на наказанието визирани в чл. 36 от НК, а именно да се поправи и превъзпита към спазване на законите и добрите нрави, както и да въздейства предупредително към него и останалите членове на обществото. Изпитателният срок според настоящият състав определен в

минимален размер ще постигне горепосочените цели.

Правилно, съдът е определил наказанието при превес на смекчаващите обстоятелства. Следва да се отбележи, че от една страна никое от тях не е изключително, нито в своята съвкупност разкриват „многобройност“, а от друга липсва основание за извод, че в случая и най-лекото предвидено - лишаване от свобода би се явило за конкретния подсъдим несъразмерно тежко, то и наказанието следва да е определено, както е сторил и РС, именно по общия ред на чл. 54 от НК, а не в облекчените условия на чл. 55 от НК

С първоинстанционната присъда на подсъдимия С. Н. е наложено на основание чл. 343г НК и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от една година и шест месеца, считано от влизане на присъдата в сила. В мотивите към присъдата си, РС – Търговище при индивидуализацията на това наказание е посочил, че същото е определено с оглед посочените при индивидуализацията на основното наказание „лишаване от свобода“ смекчаващи и отегчаващи обстоятелства. Същевременно основното наказание е наложено в неговия минимален размер от една година „лишаване от свобода“.

Оплакването за несправедливост на наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“ на подсъдимия е основателно. В рамките на общите правила по чл. 54 от НК въззивният съд намира определеният от първоинстанционния съд размер на наложеното кумулативно наказание за завишен и в този смисъл за несправедлив.

Съгласно чл. 49, ал. 2 НК, когато лишаването от право се налага заедно с лишаване от свобода, неговият срок може да надвишава срока на последното най-много с три години, освен ако не е предвидено друго. При отчитане на смекчаващите обстоятелства, посочени по-горе, които разкриват съществен превес, наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от една година, въззивната инстанция намира за адекватно спрямо заложените в чл. 36 НК цели, както за постигане на индивидуалната, така и на генералната превенция. Въззивната инстанция счита, че така коригирания размер на кумулативното наказание ще е съобразен както с тежестта на извършеното, така и с данните за обществената опасност на подсъдимия.

Действително, срещу подсъдимия са били издадени две наказателни постановления, с които са наложени наказания за извършени административни нарушения по ЗДвП през 2015 г. и 2018 г. Тези административни нарушения не биха могли да обосноват налагането на кумулативното наказание по чл. 343г, вр. чл. 36, ал. 1, т. 7 НК в по-висок от минималния размер. Още повече, че основното наказание е определено правилно при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. При положение, че за определянето както на основното, така и на кумулативното наказание съдът е взел предвид едни и същи смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, то настоящият съдебен състав не намира основание и кумулативното наказание „лишаване от право да управлява МПС“ да не бъде наложено на подсъдимия в минималния му допустим в случая размер от една година. Въззивният съдебен състав намира, че този размер на кумулативното

наказание е съобразен с целите, както на индивидуалната, така и на генералната превенция, визирани в чл. 36 от НК.

При служебната проверка на обжалваната присъда по реда на чл. 314 от НПК, настоящата инстанция счита, че не са налице основания, налагащи отмяна на обжалваната присъда. Настоящата инстанция счита, че присъдата следва да бъде изменена в частта относно размера на наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“ на подсъдимия С. Н., като същото бъде намалено от една година и шест месеца на една година, а в останалата ѝ част първоинстанционната присъда следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Подсъдимият следва да бъде осъден да заплати направените разноски пред въззивната инстанция за възнаграждение на вещото лице по назначената допълнителна САТЕ, заключението по която бе прието по делото като доказателство. Поради това на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимият следва да заплати по сметка на Окръжен съд – Търговище сумата от 90,20 лева, изплатени на вещото лице М. Х. от бюджета на съда.

Водим от горното и на основание чл. 337, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 334, т. 3 НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 29 от 04.07.2023 год., постановена по НОХД № 221/2023 год. на Районен съд - Търговище, в санкционната ѝ част, като **НАМАЛЯВА** наложеното на подсъдимия С. В. Н. наказание „**ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС**“ от една година и шест месеца на **ЕДНА ГОДИНА**, считано от влизане на присъдата в сила.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата, в останалата ѝ част, като правилна и законосъобразна.

ОСЪЖДА С. В. Н., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. *****, ул. „*****“ № **** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд – Търговище сумата от 90,20 лв. (деветдесет лева и двадесет стотинки), представляваща разноски за вещо лице пред въззивната инстанция, на основание чл. 189, ал. 3 НПК.

РЕШЕНИЕТО е изключено от актовете, които съгласно чл. 346 НПК подлежат на касационна проверка, поради което е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____